

Бела Јана дворје ми метеше,
А Стојан си коња потпрааше;
Стојан Јане тога је велеше:
„А егиди Јано, бела Јано!
Како се сакафме, така се зедофме,
Куќа немафме, куќа купифме,
Коњи немафме, коњи купифме,
Овци немафме, овци купифме
Овци купифме со се` овчари;
Се` што немафме госпот ни даде,
Чедо от срце госпот не даде,
Аљ је от бога, аљ је от луѓе?”
Тога му рече убаа Јана:
„Дејди Стојане, мој господине!
Лељ ме опитвиш, јас ке ти кажам,
Како ја знаам и ти да знаиш,
Ни је от бога, ни је от луѓе,
Тук' ми је ова мајкина клетва.
Кога сум било лудо малоо,
Ја сум си било љуто проклето.
Та ме повила мојата мајка
И ме лељала и ме к'лнала,
Та што ми рекла најлоша клетва
„Да ми поспиеш, мала Јанико,
Да ми поспиеш, да ми порастеш,
Да ми се сториш добра девојка,
Стопан да најдиш как што ке сакаш,
Се` што ке немаш госпот да даит.
Да ми се сториш мошне богата,
Чедо от срце, керко, да немаш
Зашто ми дааш големи м'ки,
Дење и ноќе, керко, ми плачиш.
Ког' ке засвирит риба летница
Риба летница по црно море,
Ко' ке запеит камен станоит
Камен станоит на Нико-поле,
Ти тога чедо да си добиеш.” -
Тога ми рече убаа Јана:
„Ејди Стојане, мој господине!
Олку си имаф збор да ти кажа,
Сакаш ме тераш, сакаш ме држиш,
Јас ти и казаф моите греои.”
Стојан је назот зборат вратило:
„Егиди Јано, млада невесто!

Многу без чедо, Јано, и ние,
Ке поминеме и ние вака,
Јас ти се мољам, ти да не жаљаш;
Никоја мајка чедо не к'лнит,
Чедо не к'лнит, чедо да нема,
Туку ни било касмет от бога.”